

la importància, avui excessivament negligida, que donava també al fet, és a dir, a la vida, sobre els legalismes.

Home de casa seva, de profunda i quieta religiositat i de total absència d'exhibicionisme, morí pare d'una nombrosa fillada, entre la qual el fill advocat perpetua el sentit jurídic esdevingut pairal en la dinastia que ja formen avi, fill i nét, i aconseguí un honor que no s'assoleix mai; sense haver pogut ésser elegit oficialment Degà, no per altra raó que la d'impedir-ho el mecanisme reglamentari del ritme electoral vigent, el Col·legi d'Advocats l'en considerava com si ho hagués estat.

No volgué ésser mai altra cosa que advocat, però no pogué eludir càrrecs de tanta confiança com el de membre de l'actual Comissió compiladora del Dret civil català, president de la Secció de Dret del Congrés Jurídic de Barcelona de 1936, administrador del benemèrit Mont de Pietat de la Mare de Déu de l'Esperança, fins que es va fusionar amb la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, president del Consell d'administració d'aquesta entitat, membre de la Junta Directiva de l'Orfeó Català, i, durant divuit anys, president del Cercle Artístic de Sant Lluc, nat sota el mestratge del bisbe Torras i Bages.

En Lluís Serrahima formà part, algunes vegades, del jurat del Premi Duran i Bas de l'INSTITUT.

Descansi en pau.

F. MASPONS I ANGLASELL

SIR HENRY THOMAS

* 1878 - † 1952

Sir Henry Thomas, la pèrdua del qual serà planguda durant llarg temps, deixa un buit difícil d'omplir en el primer rengle dels hispanistes anglesos. No sols era un *scholar* i un erudit, sinó un *gentleman*, un gentil home en el pur sentit del mot i un lleial amic dels seus amics.

Pogué estendre's a perlet pel seu camp de treball preferit, la bibliografia, gràcies al seu càrrec a la immensa biblioteca del Museu Britànic. Nomenat conservador segon (*Deputy Keeper*) del Departament de Llibres Impresos el 1923, càrrec que exercí durant vint anys, havia arribat al lloc més alt (*Principal Keeper*) abans d'ésser jubilat el 1947.

El seu interès pels estudis de literatura hispànica fou atret de bona hora pels *romances* (*Dos romances anónimos del siglo XVI*, Madrid 1917). El seu cabdal estudi *Spanish and Portuguese Romances of Chivalry* li valgué el Premi Bonsoms de l'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (1921). Això el portà a fer amistat amb els nostres historiadors i erudits durant les seves visites a Barcelona, especialment amb els bibliòfils Pau Font de Rubinat i Eduard Toda; sovint gaudí de l'hospitalitat d'aquest a Escornalbou. Fou En Toda qui féu la primera traducció catalana de *Monster and Miracle*, un encisador estudi del doctor Thomas sobre una llegenda del camí de San Jaume de Galícia — camí que ell havia fet a peu com els pelegrins medievals —, revisada i impresa posteriorment a Londres el 1943.

En els seus darrers anys volgué expressament fer un viatge a Catalunya per a acomiadar-se dels seus amics abans de la inevitable separació.

Mostra de la seva tasca bibliogràfica són els catàlegs d'incunables i edicions del segle XVI guardats al Museu Britànic, de llibres espanyols (1921), francesos (1924), portuguesos (1940), hispanoamericans (1941), i d'antics *romances* (1927), així com els estudis sobre tipografia (*Spanish 16th Century Printing*, 1926) i relligats (*Early Spanish Book Binding*, 1939). La Bibliographical Society de Londres bé podia enorgullir-se de tenir-lo per president.

La seva amistat amb el doctor Armando Z. Cortesão, l'illustre historiador dels descobridors portuguesos, exiliat a Londres, el portà a col·laborar amb ell, de la qual col·laboració foren fruits *The Discovery of Abyssinia by the Portuguese in 1520* (Londres 1938) i *Carta das novas do descobrimento do Preste João* (Lisboa 1938).

Posseïdor d'una valuosa col·lecció de gairebé totes les traduccions espanyoles i catalanes de Shakespeare, havia ja escrit el 1922 el seu estudi *Shakespeare and Spain*. Aquest fou encara el tema d'un dels seus darrers actes públics, la conferència a la *British Academy* el 1949.

Elegit president de l'Anglo-Spanish Society de Londres el 1931, poc després de proclamada la Segona República, continuà ocupant aquest càrrec fins a l'any 1947, gràcies a la seva amistat amb el duc d'Alba.

Malgrat la mala salut i la feblesa dels seus darrers anys, dedicà aquests a editar o reeditar traduccions seves a l'anglès, tals com *Sulpizio's Doctrina Mensae* (amb traducció anglesa, 1949), *La Estrella de Sevilla* (traducció en vers, primera edició 1935, segona edició 1950), *Los Amantes de Teruel* (primera edició 1938, segona edició 1950).

Tan inestroncable fou la seva activitat com indomtable la seva energia. Tot i que anava perdent la vista, sempre refusà que ningú l'acompanyés durant aquelles fosques nits del *black out* londinenc. Dos cops caigué i es féu mal a la cama, però això no li féu pas canviar de resolució.

El doctor Thomas, com a home i com a recercador, ens ha deixat a tots un exemple.

Vale, amice.

JOSEP M. BATISTA I ROCA

JOAN PLANELLA I GUILLÉ

* 1890 - † 1952

Joan Planella i Guillé, mort repentinament pel maig de 1952, havia nascut a Barcelona en començar la darrera desena del segle passat. Cursà la llicenciatura de Filosofia a la Facultat de Filosofia i Lletres de la nostra Universitat i prosseguí encara els seus estudis fins a doctorar-se a Madrid amb una tesi sobre el raonament inductiu.

Exercí la docència, a títol auxiliar, a la Universitat i a l'Institut de Segon Ensenyament. El 1932 ingressà, mitjançant oposició, en el professorat oficial d'ensenyança mitjana, i exercí successivament la càtedra de Filosofia en els Instituts de Reus, Zamora, «Menéndez y Pelayo» i «Montserrat» de Barcelona i, darrerament, en el «Jaume Balmes».

A més de llibres de text per a iniciació a la filosofia en el batxillerat, publicà algunes obres d'investigació. La lògica, la història de la filosofia, i últimament